

ЗАГУБЛЕНІ В ТАБОРІ

На дивані, як завжди, на мене чекав улюблений пухнастик — Спінер. Почувши, що я повернувся, руде котисько прокинулося і голосно занявчало своє «привіт». Принаймні саме так розшифрував протяжне «мр-р-рняу-у-у-у» мій котячий перекладач-симулятор на смартфоні. Приколь-

на така прога! Але зазвичай ми і без неї чудово розумілися. Бувало, прийду я зі школи, плюхнусь на диван у чому прийшов, а він уже тут як тут. Муркає тракторцем, штовхає просто в обличчя свої мокрим носом, лоскоче хвостом, а тоді й сам вляжеться біля моєї руки — і нумо лапкою зачіпати, щоб погрався з ним. Ясно ж і без перекладача, що скучив і хоче погратися.

За останні пів року, відколи батьки розійшлися, я встиг звикнути до таких телефонних розмов. Батько дзвонив зрідка, а коли це траплялось, то майже завжди сварився з мамою. Звісно,

у мене теж є його номер, як і в нього мій, але ми не часто говоримо. І що більше часу минає, то все рідше.

— Привіт. Як справи? — питає він.

— Привіт. Нормально, — відказую я. А що маю казати, якщо ми не бачились уже кілька місяців?

— Як успіхи в школі? — наступна стандартна батькова фраза, ніби більше нема про що запитати.

— Усе добре, — так само занудно відповідаю. Та не буду ж я розказувати, що було на уроках, що вчителька вліпила мені шістку з математики, а в їдалці давали картоплю зі смердючою рибною котлетою, і мене від неї знудило. Йому то напевно не цікаво.

— А як у тебе справи? — питаю я, щоб спілкування не обірвалося завчасно.

— Теж нормально.

На тому й усе. Тато поспішає у своїх справах, а я, збен-тежений розмовою, повертаюсь до своїх. А як би мені хотілося почути, що він сумує за нами, чи бодай за мною. Що йому бракує моєї компанії для перегляду жахастиків або поїдання чипсів потайки

ще й із темними грудочками, буе-е-е! І попри це ми мусили їм щоразу дякувати, та ще вигадувати все нові кричалки. «Спасибі нашим кухарям за те, що смачно варять нам» проканало лише раз, потім були «Дякуємо за борщ і кашу, вони є сила наша», «Кухарі нас годували, щоб ми силу й розум мали» — ну і далі ет цетера.

— Сьогодні ввечері буде відкриття зміни, а на честь вашого приїзду — концерт і дискотека, — оголосила Марина Геннадіївна, доки ми запихалися пухкими оладками в згущівковій поливці.

— Ю-уху-у-у! Дискотека! — підстрибнувши від радості, Мія гепнулась об стіл, і між тарілками потекла річка чорничного компоту. Але мала швидко оцінила масштаби підтоплення, кинула

на потік кілька серветок і, наче нічого й не сталося, додала: — Концерт? А хто виступатиме?

— Таж ви і виступатимете! Кожен загін має придумати собі назву й підготувати виступ, тож після обіду всі збираємося в колі за вашим будиночком і будемо знайомитися ближче. А Мія залишається в їдальні й прибирає тарілки. Будемо вважати, що сьогодні твоє перше бойове чергування.

Усього в нашому загоні було шестеро хлопців, стільки ж дівчат і Миша, тобто Мія. Мишею я її назвав за те, що вона своїм шарудінням не дала мені виспатись у потязі. А ще вона була найдрібніша серед усіх дівчат, хоча швидкості й кмітливості в ній на окремий загін вистачало. Щойно вона була в будиночку, а вже за хвилину грає

РОЗДІЛ 5

Наступного ранку всі загони зібралися біля дошки оголошень. За розкладом сьогодні мав відбутися квест «Навколо світу». Але спершу, як завжди, зарядка. Ненавиджу цю привселюдну ганьбу. Напівживі та сонні зомбі, які ще вчора снували по табору в пошуках свіжого м'яса, сьогодні мружились і ледве нахиляли свої тулуби вліво-вправо, назад-уперед. Зомбіхлопцям було найважче, адже вони мусили ще й відтискатися від землі. Дівчатам-зомбі дозволили замінити відтискання присіданням. На

щастя, ця ганьба швидко закінчилась, і ми розбрелися по своїх будиночках. Але не надовго — аромати сніданку вже розповзалися від їдалки і неслись у кожен будиночок. М-м-м-м, ванілька і молоко. Стопудово — буде каша, чай, батон і вершкове масло. І каша, скоріш за все, буде з локшиною. Нямка!

До табору я навіть не здогадувався, що це може бути так смачно. Удома ніхто такого ніколи не готував, лише бабуся кілька разів згадувала про локшину з молоком і цукром як про делікатес, який готувала її мама. І вона таки мала рацію. От повернусь додому, заґуглю рецепт і приготую. Нехай і мама скуштує.

За сніданком мої очікування повністю справдилися. Кухарі приготували солодку молочну кашу з довгою пласкою вермішелькою. Чергові обережно насипали її в тарілки і передавали далі на край столу. І поки перші віддавали порцію наступним, крайні вже свою доїдали. Зволікати було небезпечно — на гарячому молоці миттю з'являлася гидотна плівка. Бує!

— Усім доброго ранку і смачного! Виспалися? Чудово! — поки ми сьорбали вермішель, до столу підійшла директорка табору і заторохкотіла. — Адже сьогодні ви вирушаєте в навколосвітню подорож. Уявіть, що ви мандрівники-першовідкривачі, а попереду у вас захопливий і складний шлях до незвіданої країни. Якої? А це вже вам обирати. Кожен загін матиме свій маршрут і, відповідно до обраної країни, — завдання. Тож не баріться, щойно доїсте, біжіть до своїх вожатих. Там на вас чекає перше завдання — обрати назву для своєї команди. Але спершу візьміть оці бандани (директорка поклала на стіл купки з кольоровими хустинками), які відрізнятимуть одну

РОЗДІЛ 8

Останню ніч у таборі ми провели з батьками у віп-апартаментах. Директорка виділила окремі кімнати для наших родин в адміністративному корпусі. Круто, звісно, відпочивати в окремих номерах із телеком, кондиціонером і вай-фаєм, але з хлопцями було би прикольніше. Ех, вони так і не дізнаються про наші з Мією пригоди. Хоча тепер у мене є смартфон. Щойно в табір приїхали батьки, директорка одразу його повернула. Та хіба хлопцям подзвониш: вони ж на безгаджетовій дієті. І все одно я не міг спокійно відпочивати — потріпаний наплічник охоронця вабив своїми таємницями.

На ранок, щойно батьки залишили мене самого, пішовши до Ольги Михайлівни для з'ясування всіх обставин і подальших дій, мене ніщо вже не могло втримати в номері.

Цікаво, як там Мія. Я ж їй так і не показав наплічника. Поки мама з татом не повернулися, треба швидко її витягати.

— Бу! — вигукнув їй просто в обличчя, щойно вона прочинила двері.

— І тобі доброго ранку. Уже ску-
чив?

— Ну майже, ми ма-
ємо одну незаверше-
ну справу. Міє, ти зі
мною?

— Матвію, ти нор-
мальний? Яку справу?

— Та виходь, поки батьків не-
має. Ми швидко!

— Мдя, бачу, нічому тебе печера
з тим чуваком не навчила. Але якщо вже при-
йшов, то я з тобою. Зачекай мене в коридорі,
я татові хоч записку лишу.

За хвилину дівчина стояла біля свого номера,
обережно притримуючи двері, щоб ті не грюк-
нули від протягу. Звісно, Міїн батько не міг на-
віть подумати, що вона піде з апартаментів,
тому й ключів їй не залишив. Прикривши за
собою двері, Мія зупинилась. Дівчина вагала-
ся, чи безпечно залишати незачиненим номер,
та врешті погодилась — за умови, що ми швид-
ко повернемось і нашої втечі ніхто не помітить.

Батько Мії одразу пробачив їй витівку зі зник-
ненням, хоча насправді не було чого вибачати.
Ми ж не планували вляпатись у таку пригоду.
Натомість мої батьки пообіцяли мені «весе-
ле» літечко. Звісно, не зі зла, а задля безпеки —
але ж блін! Не спитавшись, вони виписали мені

він такий, шукатиме свою книжку і не знайде? Він же прийде по неї до нас!

— Куди? Ми за кілька годин поїдемо, і він нас ніколи не знайде. Книжка була джерелом його сили і знань, а без неї він — звичайна людина, простий охоронець. Хоча що йому тепер охороняти? Нема книжки — нема і її хранителя.

— Круто ти придумав! А наплічник? Ти ж хотів його позбутися. Чи передумав?

— Його я залишу як сувенір. Покажу пацанам, бо ж не повірять!

— Але ж ти й крейзі! Залишай, що хочеш, тільки повертаймося вже, доки ніхто не кинувся нас знову шукати.

Зізнаюсь, мені теж зовсім не хотілося ще раз писати пояснювальні записки і змушувати батьків хвилюватись, тож я бігом поклав запальничку в наплічник, і ми рвонули до своїх номерів.

Табір гудів звичним життям. Здавалося, ніхто й не помітив нашої ранкової втечі. На пеньках грали в карти мої пацани, з Міїного будиночка лунали «Антитіла», а сама територія видавалася напрочуд охайною й прибраною.

РОЗДІЛ 9

Уже за півтори години ми з Мією зустрілися біля воріт табору. Посідавши на свої наплічники, обмінялися номерами телефонів, зафоловили одне одного в інстаграмі й одразу запустили спільні селфачі. Тепер у нас було дещо спільне, про що хочеться кричати на весь інтернет, але мовчиш, бо навряд чи хтось повірить.

Батьки тим часом підписували в директорки якісь папери про те, що не мають претензій до організаторів відпочинку і забирають нас за власним бажанням. І перше, і друге було брехнею, але мамі було вже байдуже, тільки б швидше мене забрати з цього табору. Тато ж пообіцяв так цього не лишати, перевірити дані на того Дениса і покарати адміністрацію принаймні за недбальство.

— Ну, бувай, Матвію! До зустрічі у великому місті. Сподіваюсь, ми ще побачимось.

— Та звісно! Бережи себе.

— Ти теж, і тримай мене в курсі! Раптом твоєму татові вдасться дізнатися щось цікавеньке про охоронця чи зниклих дітей. Па-па!

Поки Мія вовтузилася з наплічником, до нас підійшов її тато.

— Не квапся, таксі ще не під'їхало, — з цими словами він перехопив у доньки наплічник, а тоді простягнув мені краба. — Дякую, що не залишив Мію саму. Ти хоробрий хлопець! Бувай, Матвію!

Машина врешті приїхала і, здійнявши куряву, повезла їх на вокзал. А я лишився сам біля воріт. Цікаво, хто сьогодні на охороні?

— Є тут хто? — поволі прочинивши двері до будки, я зазирнув досередини. Дивно, нікого не було, тільки малесенький телек був увімкнений.

— Кх-кх! Слава Україні! — раптом закричав хтось позаду мене. — І хто ж це в нас пхає свого носа куди не слід?

— Героям слава! Та це я, пам'ятаєте мене? Ви нам із друзями жахастик про загубленого хлопця розказували.

— Ага, було таке. І що? Наслухалися і вирішили самі загубитися? Ох і наробили ви мені клопоту!

— Та ми ж не хотіли, — мені чомусь було ніяково через усю цю ситуацію перед дядьком Максимом. — Перепало вам через нас?

— Питає ще! Але то нічо, добре, хоч живими знайшлися.

— А ви, бува, не знаєте такого охоронця — Деніса? Ми його зустріли в печері.

— Та ні, немає в нас такого і не було ніколи.

— Він казав, що вже п'ять років тут. Високий такий, чорнявий, із хвостиком. Не пригадуєте?

— Слухай, я хоч і немолодий, але на склероз ще не жаліюся. Сказав: не було, отже — не було. Певно, ви чугайстра зустріли.

— Кого-кого? Знову починаєте свої казочки для приїжджих?

— Ех, молодь! Книжки читати треба! — дядько поплескав мене по плечі й пішов на своє робоче місце.

Тим часом батьки закінчили всі формальності в адміністрації і вийшли до мене. Залишалося дочекатися таксі. Батько ніжно пригортав маму і щось шепотів їй на вухо.

Я відчув себе зайвим і, щоб залишити їх удвох, вирішив збігати у свій будиночок, попрощатися з хлопцями. Вітько з Назаром одразу підскочили до мене, почали

розпитувати про Мію, про печеру, про охоронця — але хіба встигнеш розказати про всі пригоди за три хвилини. Тож я пообіцяв їм писати в чаті. А тоді, буцнувшись кулаками, ми розпрощалися. Мама вже чекала на мене в машині, тато замріяно дивився на гори.

Дорогою додому в Інтерсіті я безупинно гуглив про те загадкове подвійне зникнення. Невже ми справді натрапили на слід убивці? А може, не убивці, а відьмака? А якщо відьмак і є убивця?

— Досить, Матвію. Поговоримо вдома, — сухо відповідав тато на мої спроби поговорити про хранителя і зниклу парочку. — Те, про що ти розказуєш, дуже серйозно і малоймовірно. Треба спершу перевірити цю інформацію. Щойно ми повернемося додому, я проб'ю цю історію по своїх каналах. Обіцяю!

Тато багато років працював адвокатом, а віднедавна подався у приватні детективи. Власне, це й була одна з головних причин, чого батьки розійшлися. Нова робота вимагала занадто багато часу, який мама і я воліли б проводити всі разом. Але частіше бувало так, що тато забував про наші спільні